

**Χαιρετισμός**  
**του Προέδρου του Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας**  
**κ. Θεοδώρου Ξ. Γιάγκου**  
**κατά την ορκωμοσία (4-5-2015) των νέων πτυχιούχων του Τμήματος**

*Κύριε Κοσμήτορα, Κύριοι Συνάδελφοι*  
*Αγαπητοί γονείς*  
*Αγαπητοί νέοι πτυχιούχοι,*

Η σημερινή πανηγυρική τελετή που επισφραγίζει τον πολυετή κόπο σας δίνει την κατάλληλη ευκαιρία να ειπωθούν δια του Κοσμήτορος της Σχολής και του Προέδρου του Τμήματος οι έσχατες πνευματικές υποθήκες των Καθηγητών, ενώπιον της νέας πορείας που από αυτήν την στιγμή διανοίγεται στη ζωή σας. Όσα θα ειπωθούν έχουν χαρακτήρα περισσότερο προσωπικό, βγαλμένα μέσα από την κατά το πλείστον αισιόδοξη καρδιά των εκπαιδευτικών, καθόσον είναι βαθύτατα πεπεισμένοι ότι η δύναμη της γνώσης είναι καταλυτική.

Ένα από τα γνωστά αποφθέγματα των Πατέρων της ερήμου, οι οποίοι εκουσίως αναλώθηκαν στην επίπονη και επίμονη άσκηση, που έφτανε ενίοτε στο μεθόριο της αντοχής των ανθρωπίνων δυνάμεων, εξαρτά την πνευματική μεθελικίωση όχι από τον τόπο της άσκησης αλλά από τον τρόπο, «ούχ ο τόπος αλλ' ο τρόπος». Μεταπλάθοντας τη ρήση και προσαρμόζοντάς την στην περίσταση, μπορούμε να πούμε ότι η πνευματική προσωπικότητα δεν αναδύεται και δεν καθορίζεται από το πτυχίο αλλά από τον τρόπο των σπουδών. Επομένως «ουχ ο τίτλος αλλ' ο τρόπος». Οι σπουδές δεν είναι μονότροπες, δηλαδή δεν περιορίζονται μόνο στη μελέτη των βιβλίων προς καταρτισμόν του νοός, αλλά συνδυάζονται με την πνευματική αναζήτηση, η οποία εμπλουτίζει και την καρδιά πολλαπλώς διευρύνοντας τους πνευματικούς ορίζοντες. Σήμερα που κατά τεκμήριον έχει στερέψει, ιδιαίτερα στη νέα γενιά, η γόνιμη πνευματική αναζήτηση και επικυριαρχεί η αδιαφορία και η κρίση θεσμών, ως παγκόσμιο πλέον φαινόμενο, έχουμε ανάγκη όσο ποτέ άλλοτε από πνευματικούς ηγέτες οι οποίοι διέρχονται δια πυρός και ύδατος προς την αναψυχή, αναδεικνύοντας και επιμαρτυρώντας ότι

«ούτε θάνατος, ούτε ζωή, ούτε άγγελοι, ούτε αρχαί, ούτε δυνάμεις, ούτε ενεστώτα, ούτε μέλλοντα, ούτε ύψωμα, ούτε βάθος, ούτε τις κτίσις ετέρα» μπορεί να περιορίσει τον πνευματικό πλούτο που απορρέει από την αγάπη του Θεού.

Ο πολιτισμός μας επιμαρτυρεί, συστοιχώντας στον απόστολο Παύλο, ότι ο απέραντος πλούτος της σοφίας και της γνώσης του Θεού υπερβαίνει κατά πολύ τους «προλετάρους του πνεύματος» ισχυρούς της γης, που θεμελιώνουν την εξουσία τους αποκλειστικά στο χρήμα και τα παρεπόμενά του. Η ελευθερία του πνεύματος είναι ασύγκριτα πιο πάνω από την παχυλότητα των υλικών αγαθών και της περί αυτά μέριμνας. Έτσι οφείλουμε όλοι πρωτίστως να μαρτυρήσουμε στον κόσμο ότι «ούκ επ' αρω μόνω ζήσεται άνθρωπος, αλλά επι παντί ρήματι εκπορευομένω δια στόματος Θεού». Η κατανόηση της συγκεκριμένης μικρής ρήσεως γεννά τεράστια δύναμη, καθότι σμίγει τον ουρανό με τη γη και εκ τούτου ανδρειώνονται οι ψυχές.

Οφείλετε στον εαυτό σας και στους γονείς σας, αγαπητοί νέοι πτυχιούχοι, να κάνετε πράξη όσα σπουδάσατε στην ακαδημαϊκή θεολογία. Να προβάλλετε όση δύναμις τις αξίες του πολιτισμού μας, πολύ περισσότερο στη σημερινή εποχή που τείνουν να λησμονηθούν και οι αυτονόητες.

Επειδή τίποτα δεν κατακτάται χωρίς κόπο, οφείλετε να αγωνιστείτε με προθυμία, κρατώντας όμως ελεύθερη την ψυχή σας από την ποικιλόμορφη μιζέρια που μας περιβάλλει. Θέλω να υπογραμμίσω με έμφαση ότι ο καθένας διαθέτει εν τω Θεώ απεριόριστες δυνάμεις, που είναι ικανές να συγκροτήσουν μια εξαιρετική προσωπικότητα, με συνεργό την πίστη που μετακινεί όρη.

Δεν ομιλώ ουτοπικά. Γνωρίζω ότι υπάρχουν τεράστιες δυσκολίες, αλλά στον αγώνα αναδεικνύεται ο άνθρωπος που έχει πείσμα. Αυτός μπορεί να διατηρήσει τη φρεσκάδα και την ικμάδα της ψυχής του και να μεταμορφώσει τον κόσμο μέσα και γύρω του. Στην αντίθετη περίπτωση ακόμα και οι κατά άνθρωπον επιτυχημένοι

ενδέχεται να επικυριαρχούνται από εμφανείς αδυναμίες που τους καθιστούν αντικοινωνικούς.

Δεν θα επεκταθώ σε άλλες σκέψεις. Αρκούν τα προηγηθέντα και όσα ειπώθηκαν από τον Κοσμήτορα. Τα υπόλοιπα είναι δικά σας, του θέλοντος και του τρέχοντος αλλά και του ελεούντος Θεού.

Ευχαριστώ όλους τους συντελεστές των σπουδών σας, από τους συναδέλφους Καθηγητές όλων των βαθμίδων μέχρι και τους γραμματείς και το υπόλοιπο επικουρικό προσωπικό του Τμήματος, γιατί προσέφεραν στο μέτρο του δυνατού το καλύτερο.

Αυτή είναι η καταλληλότερη στιγμή να συγχαρώ εκ μέρους του Τμήματος τους γονείς και οικείους σας, για όσα προσέφεραν για την προκοπή σας και να επαναλάβω ότι δεν υπάρχει φραγμός που να μην καταρρίπτεται ούτε εμπόδιο που να μην ξεπερνιέται, αρκεί να υπάρχει θέληση.

***Συγχαρητήρια!***